

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXVII. Declarat alium modum quo Dominus animam doceat, & suam ei voluntate[m], ratione quada[m] admirabili sine vlla prorsus locutione, patefaciat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

CAPVT XXVII.

ALIVM MODVM QVO DOMINVS ANIMAM DOCEAT, ET
sua voluntatem ratione quadam admirabili sine vlla prorsus locutione, patefaciat,
declarat. nec non singularem quandam Domini gratiam, visionem inquam,
non imaginariam, enarrat. Caput hoc notatu
dignissimum est.

VT igitur interruptam vitæ meæ narrationem resumam, hac in af-
flictione & anxietate ipsa tum eram; variæ autem, vt dixi, ad Deum
passim orationes pro me fundebantur, vt ipse me per aliam viam, quæ
secutor foret, ducere dignaretur, quod eam per quam ambulabam, sus-
pectam dicerent, ac periculis plenam. Fateor tamen, quamuis id à Do-
mino suppliciter peterem, & summopere vellem desiderium in me sen-
tente ad aliam quandam viam ineundam; quia tamen animam meam ita
mehoratam videbam (nisi forte interdum, cum ob ea, quæ mihi diceban-
tur, nec non ob timores, quos mihi incutiebat, mirè angebar) in pote-
state omnino non fuisse mea, serio id desiderare, esto identidem ipsum à
Deo peterem. Quod enim me prorsus viderem mutatam, hinc aliud fa-
cere non poteram, quam me totam in Dei manus resignare, quod ipse
sciret, quid mihi conueniret; ipsumque id eodè rogabam, vt in omnibus san-
ctissimam voluntatem suam in me adimpleret. Videbam porro, quod
per hanc viam, rectà in cælum tenderem, ante verò rectà ad inferos pro-
perassem; vnde à me ipsa impetrare non poteram, vt aut hoc ipsum de-
siderarem, aut dæmoniacam id illusionem esse crederem, esto quantam-
cumque possem, cum ad hoc credendum, tam ad illud desiderandum di-
ligentiam adhiberem; sed nequaquã hoc in manu mea firmum erat. Quid-
quid agebam (si modo bonum aliquod opus facerem) hunc in finem
Domino offerebam; adhæc pios quosdam Sanctos mihi in patronos de-
legebam, vt me hi ab illusionem diabolica eriperent; nouemdiales quoque
peregrinationes hac intentione suscipiebam; seriò præterea S. Hilarioni
& S. Michaëli Archangelo me commendabam; quem hac potissimum de
causa, iam recenter mihi in patronum delegeram, seriòque inuocare in-
ceperam; quin & alios non paucos Sanctos importunius inuocabam, vt
pro illorum intercessionem veritatem Dominus ostendere dignaretur, &
hòc suis ipsi precibus à diuina Maiestate exposcerent.

Postquam ergo biennio toto, tam ego quam alij plurimi instantif-
simè orassent, vt Dominus vel per aliam me viam conduceret, aut reuere-
nter declararet, eò quòd me Dominus eo quo dixi modo sæpè allo-
queretur; hoc tandem mihi contigit. Cum quodam gloriofi Apostoli Pe-
tri die

Y 3

S.
Heresia

Opera
N. III
156

*Orationes
varia fun-
debantur
eo sine ut
alià eam
Dominus
via dedu-
ceret.*

*Afficitur
erga SS.
Hilarionē
& Mi-
chaëlem
Archan-
gelum.*

*Christum
Dominum
apud se esse
percipit.*

tri die festo in oratione versarer, videbam (aut vt melius dicam, sentiebam: oculis enim corporis aut animæ nihil penitus videbam) atamen videbatur ipse Saluator noster Iesus penes me consistere, & videbam (vt mihi quidem apparebat) ipsum esse, qui mihi loquebatur. Ego, vt quæ penitus ignorabam, similem visionem fieri posse, initio magno concurremōre cœpi, & indefinenter lachrymabar: vt primum tamen, ad me reddendam securam, cœpit loqui, pro more quieta, serenata, & gaudio plena mansi, & omnis mox timor euauit. Videbatur Dominus semper ad latus meum incedere, sed quia non erat visio imaginaria, hinc non videbam, quæ esset forma: nihilominus valde notabiliter percepi & sensi, illum semper ad dextrum meum latus adstare, ac testem ocularū esse omnium quæ agerem: & quamdiu vel minimum recollecta eram, vel non multum aliorum distracta, ignorare non poteram, quod apud me esset. Sine mora valde afflictæ & turbatæ Confessarium meum adij, vt hanc ipsam visionem referrem. Is me rogauit, quæ illum forma viderem: respondi me illum non videre. Intulit, vnde ergo scirem, quod esset Saluator Iesus? dixi, nescire me; nihilominus, non posse me non scire & intelligere, quod apud me esset, & me hoc clarè videre & sentire: quod animæ recollectio in oratione quietis, multo maior esset, & valde continua, & effectus longè alij quam habere solebam; adeo vt res esset euidentissima. Vide alias super alias similitudines adferebam, ad me ipsam declarandam: sed ad hoc visionum genus declarandum, nullam sanè dari posse putem, quæ satis quadret vel apta sit. Nam cum hæc de maximè sublimium visionum genere sit, sicut mihi postea Sanctus quidam vir, magniq; Spiritus, F. Petrus de Alcantara appellatus (de quo postea vberius loquar) alijque viri doctissimi dixerunt, nec nosi de numero earū, in quas se dæmon minus ingerere & iramiscere potest, hinc nobis indoctis verba non suppetunt & occurrunt, ad illas hic in terra declarandas: litterati autem & docti melius eas exponent. Si enim dixerō, me nec corporeis, nec interioribus animæ oculis eum conspiciere, quia imaginaria visio nō est; quomodo ergo scio, & maiore cum claritate & certitudine mihi persuadeo, eum apud me esse, quam si oculis eum meis intuerer? Si enim dico, videri penitus esse, ac dum quis, quia in tenebris est, vel cæcus alium hominem apud se consistentē non videt; non satis hoc conuenit; aliquam quidem similitudinem habet, sed ea satis parua est: ibi namque sensibus suis quis hominē præsentem sentit, vel eum loquentem, incedentemue audit, vel tangit; at hinc nihil tale est, nec vlla hic videtur obscuritas; sed per notitiā quandam, quæ sole sit clarior, Dominus animæ se repræsentat. Non dico, solem aut claritatē hinc videri, sed lucem, quæ sine vlla tamē lucis visione, intellectum illuminat, vt tanto bono anima fruatur. Magna hoc præ-

*Descri-
ptio huius
visionis
pura intel-
lectualis.*

terea bona secum adfert. Non est autem velut quædam Dei præsentia,
 qualis sæpè in oratione sentitur; præsertim ab ijs qui orationem vnionis
 ac quietis habent; sed hîc statim atque orare incipimus, inuenire vide-
 mur quicum loquamur, & etiam intelligere quod ipse nos audit, idque
 ex affectibus, & spiritualibus ardentis amoris ac fidei, & aliorum propo-
 sitorum cum quadam cordis teneritudine, affectibus sensibusque colligere
 est. Est hæc singularis & magna Dei gratia, vnde qui eam cælitus ac-
 cepit, permagni faciat oportet: est quippè valde sublimis orandi modus,
 sed non est visio; vt scilicet quis intelligat, Deum ibi per effectus, iquos,
 sicut dixi, in anima operatur, adesse: nam per talem modum se Maieestas
 eius nobis patefacere vult: hinc liquidò videre est, Iesum Christum puris-
 simæ Virginis Mariæ filium, hic præsentem adesse. In alio illo orandi mo-
 do quædam duntaxat diuinitatis influentia se exerunt; at hîc, præter il-
 las influentias, etiam sacratissimam humanitatem nos comitari, & bene-
 facere nobis velle videmus. Petijt ergo à me Confessarius: Quis autem
 tibi dixit, id Iesum Christum fuisse. Respondi, Ipsemet sæpè id mihi di-
 xit: in animo vero, etiam antequam id ipse mihi diceret, menti meæ impres-
 sum fuit, quod ipse esset: quin etiam ante hanc impressionem, ipse id mi-
 hi significabat, & tamen eum non videbam: perinde ac si quis, quem nū-
 quam vidissem, sed de quo nonnulla referri in audissem, ad me, cum cæ-
 ca, vel in obscuro quodam loco conclusa essem, mihi locutum veniret,
 mihi que diceret, quisnam esset: possem quidem ipsa id credere, non ta-
 men tam indubitatè & certò affirmare, quod esset is quem se esse dice-
 ret, ac si eum oculis meis vidissem. Hic tamen illud fieri potest; nam et-
 iam non videndo, tam euidentis & certa menti notitia imprimitur, vt nul-
 lum de eo dubium esse posse videatur. Vult siquidem Dominus, id tam
 firmiter intellectui inculpi, vt non magis de eo dubitare possimus, *In eo quod*
 quam de eo quod ocalis videtur; immò etiam adhuc minus: nam in il-
 lo quod videmus, aliquando dubitamus, an id tantum ita nobis vi-
 sum sit: at hîc, esto ab vna parte talis fortasse de subito dubitatio & sus-
 picio enascatur, ab altera tamen tanta in anima certitudo manet ac se-
 curitas, vt dubitatio nihil possit, sed quamprimum euanescat. Sic ergo
 & alio quodam modo animam Deus edocet, & non loquendo; alloqui-
 tur, eo scilicet pacto quo antè dixi. Est autem isthoc locutionis genus, ita
 cæleste, vt hominibus mortalibus, quantislibet verbis vteremur, eam
 exponere vix possimus, nisi id per experientiam Dominus aliquem edo-
 ceat. Deus quippe in intimis animæ penetralibus id imprimit; quod eam
 vult intelligere, ac sine vlla imagine, aut verborum forma, at non ni-
 si per modum visionis illius quam iam descripsi, id ibi ei repræ-
 sentat.

Hic

S.
Heresia

Opera

N. V.
171*Christus
Dominus
se declarat
S. Mari.**In eo quod
videmus
oculis, ad-
huc potest
esse du-
bium.*

Hic ergo modus, quo Deus animam intelligere facit id quod videtur nec non magnas veritates & mysteria, imprimis notetur: nam sæpè hoc est, tum cum mihi Dominus aliquam visionem, quam Maiestas eius mihi representare dignatur, exponit, tali modo id fieri solet; & hic modus esse videtur, in quem se cæcæ dæmon minus potest ingerere, idque propter rationes quas subnectam; quæ si bonæ non sint, haud dubie decepta sum. Hæc quippe visionis & locutionis species est, quid ita spirituale, ut nulla, meo iudicio, in potentij aut sensibus sit concitatio, & quod aliquid ad rem suam spectans dæmon possit elicere. Hoc quidem interdum fit, & quàm citissimè pertransit. nam aliquando ut mihi quidem videtur, nec potentia suspenduntur, nec sensuum usus omnis perditus est, sed multum in seipsis sunt & potentes; quia non semper hoc in contemplatione cõtingit, sed quàm rarissimè; cum tamen id fit, tunc nos non operamur, nec quicquam facimus, sed id totum Domini ipsius videtur opus esse. Perinde hoc fit, ac dum cibus aliquis in stomacho est, quem quidem homo non comederit, nec, quomodo illuc venerit, sciat, non tamen eum ibi esse, esto nesciat qualis sit, aut quis eum stomacho iniecerit. Hic autem id noui, sed quomodo illud illuc venerit, nescio (equum non vidi) nec intelligo; immo ne animum quidem vnquam habueram id desiderandi, nec ad notitiam meam peruenerat, tale quid esse posse.

*Visio in
quam se
Dæmon
minus in-
gerere po-
test.*

*Quomodo
intellectus
audiat, &
attentus
sit in hac
visione.*

In locutione vero, de qua supra iam egi, efficit Deus, ut intellectus etiam inuitus, audiat & aduertat, ad ea quæ dicuntur: videtur quippe nimia ibi alias habere aures, quibus audiat, & ad audiendum velut conpelli, & etiam inhiberi, & vitari ne aliò se distrahat; sicut, si quis bene audiens, non permetteretur aures suas obturare, & alij interim plenis verbis de propè eum alloquerentur; hic, tamen si etiam noller, illos loquentes necessariò audire deberet: ita pè demum aliquo modo hic operatur; cum attentus sit ad audiendum, & excipiendum ea quæ dicuntur. Hic autem nihil tale est, nam etiam parum illud, quod hæc ante conferebat (ipsa inquam nuda ad ea quæ dicuntur auscultatio) illi expirit, & omnia cocta inuenit, & velut masticata, ita ut aliud ei faciendum non restet, quam frui, veluti si quis, qui ante non didicisset, nec, ut quidem legendi artem calleret, elaborasset, neque etiam studuisset, omnino se iam artem ac scientiam cognitam habere aduerteret, nesciret tamen quomodo, aut vnde, hanc ipse nactus esset, cum non laborasset vnquam, ut quidem suum Alphabetum addisceret. Vltima hæc similitudo ecclesiæ hoc donum aliquo modo videtur declarare: anima quippe vnico momento se sapientem factam, & Sanctissimæ Trinitatis, aliorumque superiorum valde sublimium, tam perfectam sibi datam intelligentiam intellegit.

intelligit, vt nullus sit Theologus, cum quo de horum magnalium veritate disputare non audeat. Inde vero ita percussa, & consternata manet, vt harum gratiarum vna nimis quam satis sit, ad animam planè immutandam. & talem ei amorè indendum, vt nihil aliud amet, quam eum, à quo se sine vilo suo labore & studio ad tanta bona recipienda aptam ac capacem fieri videt, qui sua ei secreta communicat, quiq; tam amicè & familiariter cum ipsa agit; vt id describi non possit. Quasdam enim ei dat gratias, quæ illusionè suspectæ sunt; tum, quod ita admirabiles sint, tum quod collata ei, quæ eas tam parum promeruit, vt nullus, nisi fidem valde vnam habeat, ijs sit crediturus; atque ideo illarum, quas Dominus mihi de dit gratiarum, pauca admodum referte constitui (nisi aliter superiores iusserint) nisi fortè quasdã visiones, quæ ad aliquid viles esse possunt, vt ille, cui eas Dominus dabit, non nimis admiretur, atque impossibile id esse non credat, sicut id ipsa initio credebam; tum vt modum & viam, per quam me Dominus conduxit, aperiam; atque hoc est, quod me superiores scripto tradere iubent.

Vergo ad hunc intelligendi modum redeam, quod mihi de eo videretur, hoc est, videlicet Dominum omnimodis velle, vt quandam animam hæc notitiam habeat eorum quæ in cælo fiunt; nam sicut beati ibi se mutuo sine locutione intelligunt (quod nunquam antea sciui, cum tamen res certa sit, quoad usq; me Dominus ex sua bonitate id re ipsa voluit videre, & in raptu quodam mihi ostendit) ita prorsus & hic contingere videntur: Deus quippe & anima se mutuo intelligunt, tantum quod Mattheas eius ipsam id intelligere velit, idque sine vilo alio artificio, vt nimirum sic pateat amor, quo hi duo amici se inuicem prosequuntur. Quem admodum, dum hic in terra duo se inuicem diligunt, statim se mutuo, si quidem boni ingenij sint, sine vilo præsus signo aut indicio intelligere videntur, dum taxat se mutuo aspiciendo: sic omnino hic fieri credamus necesse est. esto quomodo id fiat, ipsi non intelligamus; adeo vt duo hi amantes se inuicem fixè intueantur, sicut sponsa in Canticis sponso suo dicit; & illud, quantum memini de hoc intuitu intelligi debere audiui. O admirabilem Dei benignitatem, qui se tam amicè ab oculis, qui tam male hæctenus viderunt, quales animæ meæ oculi sunt, videri sinit! Hoc saltem velim Domine, vt post hunc intuitum, iam non amplius res viles, & vitiis indignas aspicere assuescant, & in nulla re præterquam te, quietem & faciem inueniant. O hominum ingratitude! quousque se illa extendet! scio sanc per experientiam, hoc quod dico, verissimum esse, & quod quid demum dici possit, minimum esse eorum quæ tu, Domine, animæ, quam ad hunc statum euehere dignaris, præstas. O animæ, quæ vos in oratione exercere cæpistis, quæque veram fidem habetis, quod quærere

*Mirum
huius vi-
sionis esse
aut.*

*Quomodo
Deus &
anima se
mutuo in-
telligant
sine locu-
tione.*

S.
Heresia

Opera
N. M.
156

S. M. Teresa Opera. Z bonum

bonum potestis, etiam in hac vita (vt omittam bonum id, quod in æternitate comparatur) quod cum illorum minimo queat æquiparari: Vnde id verè ita esse, nimirum sic Deum se dare ijs, qui omnia propter ipsum relinquunt: non est acceptor personarum, omnes ex æquo amat, nempe quantumlibet improbus, excipitur, cum sic mecum agat, ad hunc modum euicere. Cogita, quod id quod dico, ne vel apex sit eorum, quæ de hac re possunt: nam ea solum hic dixi, quæ, vt hunc visionis & gratitudinem quam animæ Deus dat, modum exponere & declarare possem, dicentibus: sed quidnã tunc anima sentiat, cum sua ei Dominus secreta & equalia patefacit, dicere & describere non valeo: nam tantam id voluntatem & suauitatem includit, vt omnes quæ haberi hic in mundo & in cælo possunt, tam multis hoc interuallis antecedit, vt hominem non in actione eas contemnere & repudiare faciat, cum hæc simul omnes in mente non nisi meræ sordes sint. Immodò prorsus indignum est, hæc se voluptatibus cum illis æquiparare, esto etiam semper & in æternum illis frui quis posset. Omne autem solatium, quod hic in mundo Dominus dat, non nisi aquæ est guttula, vasti illius fluminis, quod nobis præparatum est. Pulchrum id est; & sane pudet me mei, & siquidè in cælo locum pudor habere posset, ego meritò plus cæteris omnibus ibi erubescerem. Cur tantum in mundo voluptates, & gloriam in æternum duratura, boni Iesus discipulo habere volumus? Annon saltem, vnã cum filiabus Ierusalẽ, flebimus cum illum in cruce sua ferenda, vt Simon Cyrenæus, non adiutus? Quid? nũ per voluptates & recreationes fruemur eo, quod ipse pretiosè sanguinis, quæ tam copiosè effudit, pretio nobis cõparauit? Est hoc pro nobis impossibile: nã per vanos mudi honores refarcire nos posse putamus: temptum illũ, quæ ipse olim in mundo subiit, vt sic ipsi æternũ regnum impertinens hoc est: non est hæc via; erramus, nunquã illuc pertingemus. Has porrò veritates plenis vocibus R. Vra vbiuis locorũ depraedice, & hanc mihi libertatẽ Deus non dederit: vellẽ sanè eas mihi met ipsa idè dẽ & nunquã non in clamare; sed tardè admodũ me audio, & Deũ loquentem audiui, sicut ex his quæ scripsi colligere erit; vnde magna mihi contentio est, hac de re loqui, ac proinde tacere cupio. Hoc vnũ dũtaxat dicam, quando mecum ipsa considero (Dñs eo me faciat peruenire, vt bono frui possim) quod qualis accidentalit gloria & recreatio Beatis hoc iã de fruentibus erit, cũ videbunt, quod (tamet si serius) propter Deũ nihil fecerint facere eorũ; quæ facere potuerunt! & quod omnia, quæ ipsorum & status dare permisit, omnimodis ei dederunt! & qui plus fecerunt, etiam voluptatis capiet. Quam is se diuites esse cõperiet, qui diuitias omnes propter Christum reliquit! quæ honoratũ is, qui honorem propter eum contempsit, sed summo opere gaudius est, dũ valdè pfundè deprimeretur! quæ

*Diis non
potest quid
anima
sentiat cũ
sua ei se-
creta Deus
reuelat.*

quente is, qui letatus est, dū velut fatuus & irrisus & habitus est, cū & ipsa
 Dei sapiētia instar fatui irrisa sit! q̄ hodierna die paucos, peccatis nostris
 impediētib⁹, tales inuenire est! vt penitus iā defecisse videātur ij, quos
 mundani idē vt stultos reputabant, q̄ eos heroica & generosa veracium
 amatorū Christi, opera facientes, cernerent. Quā tuus, o munde, munde,
 honor indies crescit, ed q̄ paucos qui te pernoctant, inuenire sit! magis et-
 iā, si ipsi nobis persuadēamus, Deo iam gratius esse ac magis placere, q̄ sa-
 pientes & discreti passim habeamur. Er ita prorsus se res habere debet, put
 quidē hodie discretionis haberi rationē video: nām statim alios putamus
 scandalizandos, & nō edificandos, exteriorē cōpositionem & autoritatē,
 in suo quisq; statu, non pferat, aduq; Monachū, sacerdotē sēcularē, mo-
 niale, nemo est cui nō nouitas, & scādalo sum p infirmis, esse videatur, ve-
 res detritas & rappeccatas ferre; vti & solitudinē sēpē sectari, & orationi
 insistere, put quidē hodie mundi status est, & iā eorū quæ ad pfectionem
 spectant, nec nō magni illius, quē olim Sancti pferēbant, feruoris obliuio
 inuadit. Vnde in ea sentētia sum, vt plus nocere, & dissolutionem sēculi
 pferens magis promouere existimo, q̄ fortasse quis inde scandalizaretur, si
 Religiosi ita opere ipso ostenderent, sicut docent verbis, q̄ parui mundus
 vniuersus facie dus sit: nām tali ē scādalo insignes Dñs fructus colligit, &
 si forte aliqui inde scandalizentur, alij tamen per hoc ad conscientia re-
 morum excitantur. Vtinā hodie saltē rudis quādā expressio & imitatio
 vigeret eorū, q̄ tum Redemptor noster Iesus, tū Apostoli eius passi sunt &
 fecerant: illa siquidem hodie magis opus est, q̄ vnquam fuit. Talis haud
 dubiē fuit benedict⁹ ille Fr. Petrus de Alcantara, quē non ita pridem Dñs
 ad se euocauit: nō is iā mundus est, vt tantā pfectionē ferat. Dicūt nāq;
 corpora & valetudines hominū iā debiliora esse, nec esse iā sicuci superio-
 rib⁹ sēculis fuit. Sanctus tamen hic vir, huius temporis fuit; at spiritus eius
 tā erat validus & potens, ac præcedentibus passim esse solebant; atq; hæc
 causa est, cur mundū ipse conculcarit. Er esto, nudi, vt ipse, nō incedamus,
 nec tantā austeritatem pferamus quantā ipse; multa tamen sunt, sicut iam
 alius dicere memini, ad mundum pculcandum media; & hæc Dñs sugge-
 rit & edocet, dū generosum aliquem animū videt & reperit. Quā vero eū
 magnum ac generosum Maiestas eius Sancto huic, quem dico, viro dedit,
 ad 47 annos, tā (vti nouimus oēs) austerē & seuerē viuendū: de qua auste-
 ritate aliqd hic dicere volo; quia q̄ de ea dictura sum, verissima fore scio.
 Ipse mihi & alteri cuidā, à quo non multū sibi cauebat (mihi quidem, q̄
 magno me amore prosequeretur; placuit quippē Dño, hunc mihi tempo-
 re illo angustia, de quo & locuta sum & adhuc loquat mihi defenforem
 & animatorem dare) dixit, se quadraginta (si benē memini) annorum
 spatio non plus quam sesquihora per noctem ac diem dormiisse, & maxi-

Discreti
hodierna
quam si
noxia.

Quantum
inde se-
quoritur
boni, si Re-
ligiosi ope-
re exhibe-
rent, quā
verbo don-
cent.

B. F. P. Pe-
tri de Al-
cantara
sanctitas

Penitentia
eiusdem.

Z 2 mum

S.
Heresia

Opera
N. V.
186

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

mum austeritatis ac pœnitentię laborem, quem in principio habuit, fuit
 somnum superare; atque hinc semper aut genua flectebat, aut stabat con-
 stans: cum autē dormiret, dormiebat sedens, ac paxillo, qui hac de causa
 pariete fixus erat, capite innitens: nam extensus, quantumvis voluisset
 dormire non potuisset; cella quippè eius, uti norunt omnes, non nisi qua-
 tuor & medio pedibus longa erat. Omnibus illis annis nunquam capiti
 caputio texit quantumlibet sol ferueret, aut cœlo plueret. Semper qua-
 que nudipes incessit; vestis autem eius alia non fuit, quam quæ dicitur
 nautico & rudi panno confecta, sine alia interiori ad carnes; & erat tan-
 tam angusta & arcta quam esse poterat: palliolum quoque, quod ei
 periniiciebat, eiusdem erat materię: & hoc, dum frigus intensum esset,
 sese, mihi dicebat, solitum deponere, ostium vero & fenestellam cel-
 lula aperta habere, ut, cum postea palliolum hoc resumebat, & ostium cla-
 debat, corpus suum recrearet, quod illud maiore calore frueretur &
 focillaretur. Ut plurimum, non nisi tertio quoque die comedebat; de-
 bebaturque mihi, non debere id mihi videri: esse quippè id factu facile, ut
 huic se ieiunio assuefaceret. De socijs eius non nemo mihi narrauit, per-
 etiam ad octiduum aliquando cibo abstinuisset. Id tum fuisse credo, cum
 in oratione versabatur; nam subinde magnos raptus, & intensos clamores
 amoris impetus patiebatur, uti meis ipsa oculis semel vidi. Paupertas
 extrema fuit; in adolescentia quoque valde se studio mortificationis
 dixerat; unde mihi retulit, se in quodam ordinis sui Conuentu triennio
 ipso commemorantem, neminem e fratribus de facie, sed de voce duma-
 xat, nouisse: oculos quippe nunquam sustollebat, ita ut nec loca fratrum
 ad quæ necessario eum ire oportebat, sed alios fratres, eodem pergen-
 sequeretur. Hoc ei in ipsa via accidebat. Mulieres nunquam intuebat,
 idque ad multos annos obseruauit: postea vero eò iam se dicebat per-
 misse, ut non plus moueretur videndo, quam non videndo; sed erat se-
 admodum, vbi primum eum nosse cæpi, & ita exsuccus & exhaustus,
 non nisi ex aridis arborum radicibus compactus esse videretur. Ad hanc
 morum sanctitatem mira accedebat affabilitas; atramen verborum
 paucorum, nisi cum aliquid interrogaretur: in loquendo autem valde
 erat lenis & blandus, quod bono esset præditus ingenio. Multa alia
 hoc vito dicere vellem, nisi vererem, ne R. V. diceret, hæc extra propo-
 ritum meum esse, & nihil ad me pertinere, & sanè ne hæc quidem, sine me
 tu scripsi: quocirca finem facio, si addidero, talem eius fuisse mortem,
 qualis vitæ cursus: fratribus enim circumstantibus prædicando, &
 eidem eos admonendo, vbi mortem iam iam imminetē vidit, Psal-
 illum Davidis, *Letatus sum in his que dicta sunt mihi*, decucurrit, & genua
 flectens, spiritum Deo reddidit. Placuit vero Domino, ut iam mortem

*Illius
 mortis
 ratio.*

*S. Matris
 post mortem
 apparuit.*

maiores mihi opem tulerit, bene mihi pluribus in rebus consulendo, etiam fecerat viuus: sæpè namque eum vidi maxima gloria circumfulsam. Cum primum se mihi spectandum daret, dixit, beatam & felicem esse penitentiam, quæ tam amplo remunerata sit præmio; & alia complura. Vno autem antequam vita excederet anno, absens licet, mihi apparuit; Ego autem illum breui demoriturum sciens, id ei significavi, esto aliquot leucis hinc distaret. Cum vero spiritum iam Deo redderet, apprensus mihi dixit, se iam ad requiem abire: ego autem id non credens alijs nonnullis id narrabam: & ecce, octiduo post nuntiatum est, illum iam mortuum esse, vel, vt melius loquar, incepisse in æternum viuere. Hæc igitur vitæ aspectus & rigor, tam luculentum gloriæ præmium recepit; quæ ille iam perfruens, magis ac sæpius me consolari videtur, quam dum inter mortales mortaliter ageret. Quodam tempore mihi Dominus dixit, nihil omnino homines in eius nomine, à se petituros, quod non essent impetraturi: & sane multa quæ ego illi, vt à Domino præfens peteret, commendavi, adimpleta vidi. Sit autem Dominus in æternum benedictus, Amen.

Sed, quam multis equidem hic vsa sum verbis, ad R. V^{ram} excitandam, vt, quidquid huius vitæ est, nihili faceret, quasi id ipse nescires, & non iam firmiter proposuisses omnia deferere, & opere ipsum etiam præfisses. Tantam porro in mundo perditionem, & corruptionem video, vt, esto hæc dicendo non proficiam, quàm quod me hæc scribendo defatigem, hoc tamen ipsum mihi recreationi sit; nam quidquid hic dico, cõtra me ipsam est. Ignoscat mihi Dominus, quidquid hac in re cõtra ipsum deliqui, ignoscat mihi quoque R. V^{ra}, quod sine vlla necessitate & præter propositum illi molesta sim. videor quippè velle, vt ipsa luat, & præuentiam agat pro omni eo, quod hic ego deliqui.

CAPVT XXVIII.

REFERT SINGVLARES, QVAS EI DOMINVS PRAESTITIT
gratias, & quomodo ei prima vice apparuerit, simul declarat, quid sit visio imaginaria; necnon magnos effectus, & signa, quæ ipsa cum à Deo venit, post se relinquit, describit. Caput hoc utile cumprimis est, & notabile.

VT ergo ad propositum redeã, multos in illa quam dixi visione dies hæsi, vt pote quæ valdè continua fuit, tantumque mihi illa profuit, vt ab oratione non discederem; immò omnia quæ agebam, sic facere allaborarem, vt non displicerem ei, quem eorum testem & inspectorem esse tam apertè videbam: & esto subinde apud memet ipsa timerè, quod tam

Z 3 multa

S.
Heresia

Opera
N. V.
186

Quam
Domino
sit gratia,
quod in
nomine
Sanctorum
inuocetur.